

**JAUNĀS JERUZALEMES
MĀCĪBA PAR TICĪBU**

EMANUELS SVEDENBORGS

DOCTRINA
NOVAE HIEROSOLYMAE
DE
FIDE
Amstelodami: MDCCLXIII

*

JAUNĀS JERUZALEMES
MĀCĪBA
PAR
TICĪBU

Uzrakstījis EMANUELS SVEDENBORGS

*

No latīņu valodas oriģināla, kas izdots Amsterdamā, 1763. g., tulkojis R. Gņava

Izdevusi
Latvju Jaunā Baznīca A.S.V. 1973. g.

Šajā izdevumā saglabātas oriģinālā izdevuma rakstības un stila īpatnības.

*

Garīgums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

SATURS

JAUNĀS JERUZALEMES MĀCĪBA PAR TICĪBU.	1
Saturs	3
Tulkotāja priekšvārds	4
KA TICĪBA IR PATIESA IEKŠĒJA ATZĪŠANA.	4
KA PATIESA IEKŠĒJAS ATZĪŠANAS, KAS IK TICĪBA, NAV CITIEM KĀ VIEN TIEM, KURI IR LABPRĀTĪBĀ.	5
KA PATIESĀ UN LABĀ ATZIŅAS NAV TICĪBAS PIEDERUMI, IEKĀMS CILVĒKS IR LABPRĀTĪBĀ, BET KA TĀS IR MANTNĪCA, NO KURAS IESPĒJAMS LABPRĀTĪBAS TICĪBU VEIDOT.	7
KRISTĪGĀ TICĪBA VISPĀRĪGĀ SKATĪJUMĀ.	8
PAŠREIZĒJĀ TICĪBA VISPĀRĪGĀ SKATĪJUMĀ.	9
KĀDA IR NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTA TICĪBA.	10
KA TIE, KURI IR NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTĀ TICĪBĀ, VĀRDĀ IR REPREZENTĒTI AR FILISTIEŠIEM.	11
KA TIE, KURI IR NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTA TICĪBĀ, IR DOMĀTI AR 'PŪŅI' APOKALIPSĒ.	12
KA TIE, KURI IR NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTĀ TICĪBĀ, IR DOMĀTI AR 'ĀŽIEM' DANIĒLĪ UN MATEJĀ.	14
KA NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTA TICĪBA IZPOSTA BAZNĪCU UN VISU, KAS PIE TĀS PIEDER.	16

TULKOTĀJA PRIEKŠVĀRDS

Pašreizējais darbiņš *Jaunās Jeruzalemes Mācība Par Ticību* ir pēdējais no četrām autora reizē izdotajām galvenajām Jaunās Baznīcas Mācībām, un seko tūdaļ pēc *Dzīves Mācības Jaunajai Jeruzalemei*, kura latviešu valodā izdota iepriekšējā gadā. Viss tā darbiņa priekšvārdā teiktais attiecas arī uz šo darbiņu, kāpēc to še neatkārtojam.

Dziļā pateicībā mūsu Kungam Dievam Jēzum Kristum par Viņa sniegto patiesības gaismu, veltījam arī šo darbiņu tautiešiem dzimtenē, kad laiks būs pienācis, un svešumā.

1973. g. vasarā

R.Grava,

tulkotājs

JAUNAS JERUZALEMES MĀCĪBA PAR TICĪBU

KA TICĪBA IR PATIESA IEKŠĒJA ATZĪŠANA.

1. Ar Ticību pašlaik /cilvēki/ saprot neko citu kā domāšanu, ka lieta ir tāda (ka tā ir), tāpēc ka Baznīca to tā māca, un tāpēc ka saprātam tā nav skaidra, jo saka: "Tici un nešaubies!" Ja kāds uz to atbild: "To es neaptveru," tad saka, ka tāpēc jau esot jātic. Tāpēc pašreizējā ticība ir ticība nezināmam, un to var saukt par aklu ticību; un tā kā tā ir citas /personas/ teikums citai, tad tā ir iestāstīta ticība. Ka šī nav garīga ticība, būs redzams turpmāk.

2. Pati ticība nav nekas cits kā atzišana, ka lieta ir tāda, tāpēc ka tā ir patiesība (patiesais); jo tas, kurš ir pašā ticībā, domā un runā tā: "Tā ir patiesība, un tāpēc es ticu." Jo ticība ir patiesā, un patiesais ir ticības piederums. Tas arī, ja kaut ko neaptver, ka tas ir patiesība, saka: "Es nezinu, vai tā ir patiesība, un tāpēc es vēl neticu; kā lai ticu, ko es neaptveru? Tas var būt nepatiesība."

3. Bet parasti mēdz teikt, ka garīgas jeb teoloģiskas lietas neviens aptvert nespējot, tāpēc ka tās ir pārdabīgas. Bet garīgas patiesības tāpat iespējams aptvert kā dabīgas patiesības; un ja ne skaidri, tad tomēr, tās dzirdot, cilvēks jauš, vai tās ir patiesības vai nav. Visvairāk tā tas ir pie tiem, kurus patiesības ierosmina. To man vēlēts (dots) zināt no daudziem pieredzējumiem. Man ir vēlēts runāt ar nepratējiem, ar /prātā/ aptumšotiem, ar truliem, un arī tādiem, kuri bija nepatiesībās, un kuri bija ļaunumos, kuri bija Baznīcā dzimuši, un dzirdējuši kaut ko par Kungu, par ticību un labprātību; un kad man bija vēlēts pateikt (runāt) viņiem gudrības noslēpumus, viņi aptvēra visu, un atzina; bet viņi tad bija saprāta gaismā, kāda ir ikkurai cilvēkam, un reizē arī lepni, ka ir sapratīgi. Bet tas notika satiksmē ar gariem. No tam vairāki gari, kas /tad/ bija pie manis, pārliecinājās, ka garīgas lietas ir iespējams aptvert tāpat kā dabīgas, bet /tikai/ tad, kad tās dzird vai lasa; bet grūti tās aptvert cilvēkam pašam, kad viņš pats no sevis domā. Garīgās lietas cilvēks aptver tāpēc, ka saprāta ziņā viņš var pacelties Debess gaismā, kurā gaismā neredz (nerādās) nekādas citas kā /tikai/ garīgas lietas, kuras ir ticības patiesības, jo Debess Gaisma ir garīga gaisma.

4. No tam nu nākas, ka tiem, kuri ir garīgā patiesības rosmē, ir patiesības iekšēja atzišana. Tā kā Eņģeļi tādā rosmē ir, tad viņi visnotaļ atmet (atspļauj) to dogmu, ka saprāts esot turams paklausībā ticībai, jo viņi saka: "Kas ir ticēšana kaut kam un neredzēšana, vai tas ir patiesība?" Un ja kāds saka, ka tomēr esot jātic, viņi atbild: "Vai tu domā sevi esam Dievu, kam man jātic? vai mani esam ārprātīgu, ka es ticēšu teiktajam, kurā es neredzu patiesību? Tāpēc padari, ka es to redzētu." Tad tas dogmatīķis atkāpjas. Eņģeliska Gudrība pastāv vienīgi viņu domājamo lietu redzēšanā un aptveršanā.

5. Ir garīgs priekšstatījums (idea), par ko /tikai/ nedaudzi kaut ko zina, kas ieplūst tajos, kuri ir

patiesības rosmē, un iekšēji diktē, ka tas, ko viņi dzird vai lasa, ir vai nav paties. Šādā priekšstatījumā ir tie, kuri lasa Vārdu apgaismībā no Kunga. Apgaismībā būt ir nekas cits kā jaust, un no tam iekšēji atzīt, ka šī un tā lieta ir patiesa. Šie ir tie, par kuriem **Jeremijā** teikts: “Redzi, nāk dienas, kad Es noslēgšu jaunu derību. Šī būs tā derība: Es došu savu bauslību viņu vidū, un rakstīšu to uz viņu sirds. Un vīrs savu biedru, vai vīrs savu brāli, vīrs nemācīs, sacīdami: Atzīstiet Jehovu! jo viņi visi Mani atzīs” (31,31,22,34).

6. No tam ir skaidrs, ka ticība un patiesība ir viena lieta. Tāpēc arī Senie, kuri aiz mīlesības rosmes domāšanā par patiesībām bija vairāk nekā mūsaiķu cilvēki, ‘ticības’ vietā mēdza teikt: ‘patiesība’. No tam arī nākas, ka Ebreju valodā ‘patiesība’ un ‘ticība’ ir viens vārds, ko sauc ‘Amuna’ jeb ‘Āmen’.

7. Ka Evanģēlijos un Apokalipsē Kungs saka ‘Ticību’, tas tāpēc, ka Jūdi neticēja esam patiesību, ka Kungs bija Praviēšu apsolītais (iepriekš pasludinātais) Mesija; un kur patiesību netic, tur saka ‘ticību’. Ir tomēr cita lieta ticēt Kungam (uz Kungu), un cita lieta ir ticēt kādam. Par /šo jēgumu/ izšķirību būs pateikts turpmāk.

8. No patiesības šķirta ticība iegāja un ieviesās Baznīcā līdz ar pāvestu Valdīšanu, tāpēc ka galvenais tās Reliģijas nodrošinājums bija patiesības nezināšana; kālabad arī Vārda lasīšana bija aizliegta; jo citādi viņi nebūtu varējuši tikt pagodināti kā Dievības, un nebūtu varēts piesaukt viņu Svētos, un tiktāl ievest cilvēkus elkdievībā, ka tic viņu liķus, kaulus un kapus esam svētus, un ar to pelnīties. No tam ir skaidrs, kādas ārkārtīgas nepatiesības spēj radīt akla ticība.

9. Akla ticība palika arī vēlāk pie vairākiem Reformētiem — aiz tā iemesla, ka viņi šķīra ticību no labprātības; un kas tās šķīr, tie nevar nebūt patiesības nezināšanā, un domāšanu, ka lieta ir tāda (ka tā ir) /kā viņiem māca/, kas ir šķirta no iekšējas atzišanas, ka lieta ir tāda (ka tā ir), nesaukt par ticību. Pie šiem nezināšana ir dogmu nodrošinātāja; jo, kamēr valda nezināšana un pārliecība, ka Teoloģijas lietas /aptveršanu/ pārsniedz, viņi var runāt bez pretrunāšanas, un /klausītāji/ var ticēt, ka tās dogmas ir patiesības, un ka viņi /t.i., teologi/ tās saprot.

10. Kungs sacīja Tomam: “Tāpēc ka tu Mani redzēji, Tom, tu ticēji; svētīgi ir tie, kas neredz un tic” (Jņ.20,29) — ar ko nav domāta no iekšējas patiesā atzišanas šķirta ticība, bet ka svētīgi ir tie, kuri ne ar acīm redz Kungu, kā Toms, un tomēr tic, ka Viņš ir; jo šī atzišana patiesības gaismā ir no Vārda.

11. Tā kā patiesības iekšēja atzišana ir ticība, un tā kā ticība un patiesība ir viena lieta — kā iepriekš 2.4.5.6.nr. teikts — tad izriet, ka ārīga atzišana bez iekšējās nav ticība, nedz arī nepatiesības pārliecība ir ticība. Ārīga atzišana bez iekšējās ir ticība nezināmam; un ticība nezināmam ir tikai zināšana, kas ir atmiņas lieta, kura, ja to apstiprina, top par pārliecību; un tie, kuri tajās lietās /proti, zināšanā un pārliecībā/ ir, domā kaut ko esam patiesu tāpēc, ka kāds cits to ir sacījis, vai domā to esam patiesu apstiprinājuma pēc; lai gan nepatieso tāpat var apstiprināt kā patieso, un dažkārt pat vēl stiprāk. Ar domāšanu, kaut ko esam patiesu apstiprinājuma pēc, ir jāsaprot domāšana to esam patiesu, ko kāds cits saka, to iepriekš nepārbaudot (neizpētot), bet tikai apstiprinot.

12. Ja kāds sevī domā, vai saka otram: “Kuram cilvēkam var būt patiesā iekšēja atzišana, kas ir ticība? Man ne” — tad es pateikšu, kā tā var būt: Vairies (bēdz) no ļaunumiem kā grēkiem, un griezies pie Kunga, un tev būs, cik tik tu vēlies. Ka tas, kurš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, ir Kungā, — skaties *Dzīves Mācībā Jaunajai Jeruzalemei*, 18. līdz 31.nr.; ka tas mīl patieso un redz to — 32. līdz 41. nr. turpat; un ka tam ir ticība — 42. līdz 52. nr. turpat.

KA PATIESA IEKŠĒJAS ATZIŠANAS, KAS IK TICĪBA, NAV CITIEM KĀ VIEN TIEM, KURI IR LABPRĀTĪBĀ.

13. Iepriekš ir pateikts, kas ir Ticība; še pateiksim, kas ir Labprātība. Labprātība savā pirmcēlonī ir labā mīlestības rosme; un tā kā labais mīl patieso, tad tā rada patiesā mīlestības rosmi, un caur šo patiesā atzišanu, kas ir ticība. Caur šīm savā secībā rodas patiesā Rosme (labā Rosme) un top Labprātība. Šī ir Labprātības progresēšana, iesākot no sava cēloņa, kurš ir labā rosme, caur ticību, kura ir patiesā atzišana, līdz savam galamērķim, kurš ir pati Labprātība; galamērķis darbošanās. No sacītā ir skaidrs, ka mīlestība, kas ir labā rosme, rada ticību, kura ir tas pats kas patiesā atzišana, un caur šo rada labprātību, kura ir tas pats, kas mīlestības darbošanās caur ticību.

14. Bet pateiksim to skaidrāk: Labais nav nekas cits kā Lietderīgums; kālabad Labprātība savā

pirmcēlonī ir lietderīguma rosme; un tā kā lietderība mīl līdzekļus /ar ko to paveikt/, tad tā rada līdzekļu rosmi /t.i., tieksmi pēc tiem/, no kam nākas to pazīšana; un ar šo palīdzību lietderīguma rosme savā secībā izpaužas un top Labprātība.

15. Šo lietu progresēšana ir tamlīdzīga kā visu Gribas lietu progresēšana caur Saprātu līdz ķermeniem aktiem. Griba neko nerada no sevis bez Saprāta, nedz arī Saprāts kaut ko no sevis bez Gribas; tiem jādarbojas savstarpēji saistītiem, lai kaut kas rastos. Jeb, kas ir tas pats: Rosme, kas ir gribas piederums, neko nerada no sevis ja ne ar Domāšanas palīdzību, kura ir saprāta lieta, nedz arī otrādi; tām jādarbojas savstarpēji saistītām, lai kaut kas rastos. Apsver, vai tu vari kaut ko domāt, atstādinājis no domāšanas rosmi, kura ir kādas mīlestības piederums? Vai, atstādinot no rosmes domāšanu, vai var tevi kāda lieta ierosmināt? Un, kas ir tamlīdzīgi, ja no domāšanas atstādināsi rosmi, vai varēsi runāt? un ja no rosmes atstādināsi domāšanu jeb saprātu, vai varēsi kaut ko darīt? Tamlīdzīgi ir ar Labprātību un Ticību.

16. To var ilustrēt salīdzinājumā ar koku. Koks savā pirmsākumā ir sēkla, kurā ir dziņa ražot augļus (vsk.). Šī dziņa, siltuma pamodināta, vispirms rada sakni, un no tās kātu jeb stumbru ar zariem un lapām, un beidzot augļus, un šādā kārtā koka auglības dziņa izpaužas; no kam ir skaidrs, ka dziņa ražot augļus ir pastāvīga visā tā progresēšanas gaitā, līdz tā izpaužas; jo, ja tā atkrustu, veģetēšanas spēja tūdaļ nomirtu. Salīdzinājums ir šāds: Koks ir Cilvēks; Dziņa radīt līdzekļus ir no Gribas Saprātā; Kāts jeb Stumbrs ar zariem un lapām cilvēkam ir līdzekļi, ar kuriem /lietderīgumu paveikt/, un tos sauc par ticības patiesībām; Augļi, kuri ir koka auglības dziņas pēdējās sekas, cilvēkam ir Lietderīgumi; šajos izpaužas viņa Griba. No sacītā iespējams redzēt, ka Griba ražot ar saprāta palīdzību lietderīgumus ir pastāvīga visā savas progresēšanas gaitā, līdz tā izpaužas. Par Gribu un par Saprātu, un par to savstarpēju Saistību skaties *Dzīves Mācībā Jaunajai Jeruzalemei*, 43. nr. (še un turpmāk sastopamie jēgumi liederība, 'lietderīgums', 'lietderīga kalpošana' oriģ. izteikti ar vienu un to pašu terminu 'usus'.)

17. No nupat teiktā ir skaidrs, ka Labprātība, par cik tā ir labā jeb lietderīgas kalpošanas rosme, rada Ticību kā Līdzekli, ar kā palīdzību tā izpaužas; tātad, ka Labprātība un Ticība lietderīgā kalpošanā (dsk.) darbojas kopēji. Tad vēl, ka labo jeb lietderīgu kalpošanu Ticība neveic no sevis, bet no labprātības, jo Ticība ir vidutāja Labprātība (Charitas media). Maldīgi tātad ir /teikt/, ka ticība radot labo tāpat kā koks augļus (vsk.); ne ticība ir koks, bet cilvēks ir 'koks'.

18. Jāzina, ka Labprātība un Ticība izveido vienību tamlīdzīgi kā Griba un Saprāts, jo Labprātība ir gribas, un ticība ir saprāta lieta. Tāpat, ka Labprātība un Ticība izveido vienību tamlīdzīgi kā mīlestības rosme un domāšana, jo rosme ir gribas, un domāšana ir saprāta lieta. Tāpat, ka Labprātība un Ticība izveido vienību tamlīdzīgi kā Labais un Patiesais, tāpēc ka labais ir rosmes lieta, kura pieder pie gribas, un patiesais ir domāšanas lieta, kura pieder pie saprāta.

Ar vārdu sakot, Labprātība un Ticība izveido vienību tamlīdzīgi kā Būtība un Forma, jo ticības būtība ir labprātība, un labprātības forma ir ticība; no kam ir skaidrs, ka ticība bez Labprātības ir kā forma bez būtības — kas nekas nav; un ka labprātība bez ticības ir kā būtība bez formas — kas arī nekas nav.

19. Ar Labprātību un Ticību pie cilvēka ir gluži tāpat kā ar sirds Kustībām, ko sauc par savilkšanas un izplešanas, un plaušu Kustību, ko sauc par elpošanu. Šis arī pilnām atbilst cilvēka gribai un saprātam, tādējādi Labprātībai un Ticībai; kālabad arī griba un tās rosme ir domāta Vārdā ar 'Sirdi', un saprāts ar tā domāšanu ir domāti Vārdā ar 'Dvēseli' un tāpat ar 'Garu'; tāpēc izlaist dvēseli' nozīmē (ir) vairs nedzīvot; un 'izlaist garu' nozīmē (ir) vairs neelpot. No kam izriet, ka nevar būt ticības bez labprātības, nedz arī labprātība var būt bez ticības; un ka ticība bez labprātības ir it kā plaušu Elpošana bez sirds darbības, kas nevar būt nevienā dzīvā /būtnē/, bet vienīgi automātā; un ka labprātība bez ticības ir it kā sirds bez plaušām, no kam neko dzīvu nejūt. Tātad, ka Labprātība veic lietderīgu darbošanos ar Ticības palīdzību, tāpat kā Sirds darbojas ar plaušu palīdzību. Tik liela līdzība pastāv starp Sirdi un Labprātību, kā arī starp Plaušām un Ticību, ka garīgajā Pasaulē katru pazīst jau no Elpošanas vien, /proti/ kāda viņam ir ticība, un no sirds Pulsēšanas — kāda viņam ir labprātība; jo eņģeļi un gari tāpat kā cilvēki dzīvo no sirds pulsēšanas un elpošanas, no kam nākas, ka viņi tamlīdzīgi kā cilvēki pasaulē jūt, domā, darbojas un runā.

20. Tā kā Labprātība ir mīlestība pret tuvāku, tad pasacīsim arī, kas ir tuvākais. Tuvākais dabīgā nozīmē ir cilvēks kopumā un atsevišķi. Cilvēks kopumā ir Baznīca, Tēvija un Sabiedrība, un cilvēks atsevišķi ir līdzpilsonis, kas Vārdā nosaukts par 'brālī' un 'biedri'. Bet Tuvākais garīgā nozīmē ir labais; un tā kā lietderīgums ir labais, tad tuvākais garīgā nozīmē ir lietderīgums. Ka lietderīgums ir garīgs

tuvākais, to atzīs katrs — jo kurš tad mīl kādu cilvēku vienīgi kā personu? bet mīl viņu tā labad, kas viņā ir, no kā viņš ir tāds, tātad pēc viņa kādības, jo šī ir cilvēks. Šī kādība, ko mīl, ir lietderīgums, un to sauc par labo; tāpēc šis ir Tuvākais. Tā kā Vārds savā klēpī ir garīgs, tad tā ir tuvāka mīlēšana tā garīgajā saturā.

21. Bet cita lieta ir mīlēt tuvāku viņā /esoša/ labā jeb lietderīguma pēc sevis labad (pret sevi), un cita lieta ir mīlēt tuvāku aiz labā jeb lietderīguma sevī /pašā/ viņa labad (pret viņu). Mīlēt tuvāku viņā /esoša/ labā jeb lietderīguma pēc sevis labad var arī ļauns cilvēks; bet mīlēt tuvāku aiz labā jeb lietderīguma sevī viņa labad nevar cits kā tikai labs cilvēks; jo šis aiz labā /sevī pašā/ mīl labo /otrā/, jeb aiz lietderīguma rosmes /sevī/ mīl lietderīgumu /otrā/. Izšķirību starp šiem un tiem Kungs apraksta Mateja 5. Nod. 42. līdz 47. (32,33 u.t.) Daudzi saka: “Es mīlu viņu tāpēc, ka viņš mīl mani un dara man labu;” bet tālab vien viņu mīlēt tomēr nenozīmē (nav) mīlēt viņu iekšēji, atskaitot, ja pats ir labajā, un aiz tā mīl viņa labo; šis, kas tā mīl, ir labprātībā, bet tas, proti, iepriekš minētais, ir tikai draudzībā, kas nav labprātība. Tas, kurš aiz labprātības mīl tuvāku, saistās ar viņa labo, nevis ar viņa personu, atskaitot, par cik un kamēr viņš ir labajā; šis ir garīgs cilvēks, un garīgā kārtā mīl tuvāku; bet kurš mīl otru vienīgi aiz draudzības, tas saistās ar viņa personu, un līdz ar to tad ar viņa ļauno. Šim pēc nāves ir grūti šķirties no personas, kura ir ļaunajā, bet tas otrs var viegli šķirties. To veic Labprātība caur ticību, tāpēc ka ticība ir patiesība, un cillvēks, kurš ir labprātībā, ar patiesības palīdzību izpētī un redz, kas ir mīlams, un mīlēdams un labdarīdams raugās uz lietderīguma kādību.

22. Mīlestība uz Kungu ir īsteni mīlestība, un mīlestība uz tuvāku ir labprātība. Nav cilvēkam mīlestības uz Kungu, ja ne labprātībā; šajā Kungs saistās ar cilvēku. Tā kā ticība savā būtībā ir labprātība, tad izriet, ka nevienam nevar būt ticības Kungam, ja viņš nav labprātībā; no šīs ar ticības palīdzību pastāv (ir) saistība: Labprātībā pastāv Kunga saistība ar cilvēku, un ticībā — cilvēka saistība ar Kungu. Ka saistība ir abpusīga, skaties *Dzīves Mācībā Jaunajai Jeruzalemei*, 102. līdz 107. nr.

23. Īsi sakot, par cik kurš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, un raugās uz Kungu, tik viņš ir labprātībā, un tik tamlīdz ir arī ticībā. Ka, par cik kurš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem un raugās uz Kungu, tik viņš ir labprātībā, skaties *Dzīves Mācībā Jaunajai Jeruzalemei*, 67. līdz 73. nr. un 74. līdz 91. nr.; un ka tik viņam ir ticība — 42. līdz 52. nr.; un kas īstenā nozīmē ir labprātība — 114. nr. turpat.

24. No visa līdz šim teiktā var redzēt, ka glābēja ticība, kas ir patiesā iekšēja atzišana, nevar būt cietiem kā vien tiem, kuri ir Labprātībā.

KA PATIESĀ UN LABĀ ATZIŅAS NAV TICĪBAS PIEDERUMI, IEKĀMS CILVĒKS IR LABPRĀTĪBĀ, BET KA TĀS IR MANTNĪCA, NO KURAS IESPĒJAMS LABPRĀTĪBAS TICĪBU VEIDOT.

25. Cilvēkam ir zināšanas tieksme (rosme) jau no agras bērnības; aiz tās viņš mācās vairākas lietas, kas viņam vēlāk noderēs, un vairākas lietas, kas nenoderēs. Paaudzies, aiz pieķeršanās kādai nodarbībai, viņš smēlas tas zināšanas, kuras pieder pie /viņa nākamās/ nodarbības; tā tad top viņam par lietderīgu kalpošanu, kas viņu ierosmina. Tā iesākas lietderīgas kalpošanas tieksme, kas rada tieksmi pēc līdzekļiem, ar kuriem viņš tiek pie savas nodarbošanās, kas ir viņa lietderīgā kalpošana. Tā progresē ikkurš cilvēks pasaulē, tāpēc ka ikvienam ir kāda nodarbošanās, pie kuras viņš aiz /tieksmes pēc/ lietderības, kas ir mērķis, ar līdzekļiem tiek pie pašas lietderīgās kalpošanas, kura ir rezultāts. Bet tā kā šī lietderība līdz ar tās līdzekļiem ir dzīvošanai pasaulē, tad tās tieksme ir dabīga.

26. Bet tā kā ikviens cilvēks raugās ne tikai uz lietderību dzīvošanai pasaulē, bet viņam jāraugās arī uz lietderību dzīvošanai debesī — jo šajā viņš nāks pēc dzīves pasaulē, un šajā pēc tās dzīvos mūžam — tad katrs jau kopš bērnības iegūst sev patiesā un labā atziņas no Vārda, vai no Baznīcas mācības, vai no sludināšanas, kurām jānoder tai dzīvei, un noglabā tās dabīgā atmiņā lielākā vai mazākā daudzumā, skatoties pēc savas iedzimtās zināšanas tieksmes, kas ar dažādiem pamudinājumiem vēl ir pieņēmusies.

27. Bet visas šīs atziņas, lai cik un lai kādas tās ir, ir tikai mantnīca, no kuras /mantām/ var tikt veidota labprātības ticība; un šī ticība neveidojas, kā vienīgi par cik cilvēks vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem. Ja viņš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tad tās atziņas top par ticības piederumu, kurā ticībā ir garīga dzīvība; bet ja viņš no ļaunumiem kā grēkiem nevairās (nebēg), tad tās atziņas nav nekas

cits kā tikai atziņas, un netop par ticības piederumu, kurā būtu kāda garīga dzīvība.

28. Šī Mantnīca ir gaužām nepieciešama, tāpēc ka bez tās ticība veidoties nevar; jo patiesā un labā atziņas tiicībā ieiet un to izveido. Ja to nemaz nav, tad ticība neeksistē, jo gluži tukšas ticības nav; ja to ir maz, tad ticība top niecīga un trūcīga; ja to ir daudz, tad ticība top bagātīga un pilna, skatoties pēc to daudzuma.

29. Bet jāzina, ka ticību izveido īsta patiesā un labā atziņas, un visnotaļ ne nepatiesā atziņas; jo ticība ir patiesība, kā iepriekš (5. līdz 11. nr.) teikts; un nepatiesība, tāpēc ka tā ir patiesībai pretēja, ticību izposta. Arī labprātība nevar eksistēt, kur ir tīras nepatiesības, jo, kā iepriekš (18. nr.) teikts, labprātība un ticība izveido vienību. No tam izriet arī, ka bez kādām īsta patiesā un labā atziņām arī nekāda ticība neizveidojas; ka nedaudzas šādas atziņas kaut cik ticību izveido, un ka daudzas izveido apgaismotu ticību, skatoties pēc to pilnuma. Kāda ir cilvēkam ticība aiz labprātības, tāda viņam ir sapratība.

30. Ir arī daudzi, kuriem iekšējas patiesā atziņas nav, un tomēr ir labprātības ticība — kuri ir tie, kas dzīvē ir raudzījušies uz Kungu, un aiz reliģijas vairījušies no ļaunumiem, bet pasaulē ir rūpju un darīšanu atturēti no domāšanas par patiesībām, un arī aiz patiesības trūkuma tajos, kuri māca. Bet iekšēji jeb savā garā viņi tomēr ir patiesības atzišanā, tāpēc ka viņi ir tās rosmē; kālabad pēc nāves, kad viņi top par gariem, un tiek no Eņģeļiem pamācīti, viņi patiesības atzīt un ar prieku tās uzņem. Bet citādi ir ar tiem, kuri dzīvē nav raudzījušies uz Kungu, un ir vairījušies no ļaunumiem ne aiz reliģijas; šie iekšēji jeb savā garā nav nekādā patiesības rosmē, un tāpēc arī nekādā tās atzišanā; kālabad pēc nāves, kad viņi top par gariem, un tiek no Eņģeļiem pamācīti, negrib patiesības atzīt, un tāpēc tās arī neuzņem; jo dzīves ļaunais iekšēji patiesības ienīst, bet dzīves labais patiesības mīl.

31. Patiesā un labā atziņas, kas nāk ticībai papriekš, dažiem izliekas piederam pie ticības, bet tomēr tās nepieder; ka viņi šķietas un saka sevi ticam, tāpēc viņi vēl netic; un tās arī nepieder pie ticības, jo tās ir tikai domāšanā, ka tā ir /kā viņi šķietas ticam/, bet tās nepieder pie iekšējas atzišanas, ka tās ir patiesības; un ticēšana, ka tās ir patiesības, nezinot, ka tās tādas ir, ir īpatnējs pārliecības veids, kurš ir tālu no iekšējas atzišanas. Bet tiklīdz tiek iedēstīta labprātība, tās atziņas top par ticības piederumu, bet ne vairāk par to, cik tajā ir labprātība. Pirmajā stāvoklī, pirms Labprātību jauš, ticība izliekas esam it kā pirmā vietā, un labprātība otrā; bet otrajā stāvoklī, labprātību jaušot, ticība top otrā vietā, un labprātība pirmajā. Pirmo stāvokli sauc par Pārveidošanu /jeb Reformēšanu/. Otrā stāvokli sauc par Atdzemdināšanu. Kad cilvēks ir šajā stāvoklī, tad ik dienas viņam pieaug gudrība, un labais ik dienas vairo viņā patiesības un tās apaugļo. Tad cilvēks ir kā Koks, kas nes augļus (vsk.), un augļos (vsk.) ieliek sēklas, no kurām top jauni koki, un beidzot dārzs. Tad viņš top īsti cilvēks, un pēc nāves eņģelis, kura dzīvību izveido labprātība, un formu ticība — skaistu, skatoties pēc viņa kādības; un ticību tad vairs nesauc par ticību, bet par sapratību. No sacītā var redzēt, ka viss, kas pieder pie ticības, ir no labprātības, un nekas tajā nav no sevis pašas; tāpat arī, ka labprātība rada ticību, nevis ticība labprātību. Patiesā atziņas, kas nāk papriekš, ir gluži kā pārtika klētī, kas cilvēku nebaro, ja viņš, uzturu gribēdams, labību no turienes neņem.

32. Pasacīsim arī, kā ticība no labprātības veidojas. Ikkuram cilvēkam ir dabīgs Sirdsprāts un garīgs Sirdsprāts; dabīgais Sirdsprāts pasaulei, un garīgais Sirdsprāts debesij. Saprāta ziņā cilvēks ir tajos abos; bet ne Gribas ziņā, pirms viņš vairās (bēg) un novēršas no ļaunumiem kā grēkiem. Kad viņš to dara, viņa Sirdsprāts atveras arī gribai; un kad tas ir atvērts, tad no turienes ieplūst dabīgajā Sirdsprātā garīgs siltums no Debess, kurš siltums savā būtībā ir labprātība; un dzīvina tur esošās patiesā un labā atziņas, un veido no tām ticību. Arī tas notiek tāpat kā kokā, kurš veģetatīvo dzīvību neuzņem, pirms viņā ieplūst siltums no saules un saistās ar gaismu, kā tas notiek pavasara laikā. Ir arī pilns paralēlisms starp cilvēka dzīvināšanu un koka veģetēšanu, tai ziņā, ka šo veic pasaules siltums, un to — debess siltums; kāpēc arī Kungs tik daudzkārt pielīdzina cilvēku kokam.

33. No šī mazuma var redzēt, ka patiesā un labā atziņas nepieder pie ticības, pirms cilvēks ir labprātībā, bet ka tās ir mantnīca, no kā labprātības ticība var veidoties. Patiesā atziņas top par patiesībām Atdzemdinātā cilvēkā; arī labā atziņas, jo labā atziņa ir saprātā, bet labā rosme ir gribā; un par patieso sauc to, kas ir saprātā, un par labo to, kas ir gribā.

KRISTĪGĀ TICĪBA VISPĀRĪGĀ SKATĪJUMĀ.

34. Kristīgā Ticība vispārīgā skatījumā ir šī: “Ka Kungs no mūžības, Kas ir Jehovah, atnāca pasaulē

pakļaut Elles, un paaugstināt savu Cilvēcisko; un ka bez tam neviens mirstīgais nebūtu varējis tapt glābts; un ka glābti tiek tie, kas tic Viņam.”

35. Teikts ‘vispārīgā skatījumā’ tāpēc ka šis skatījums ticībā ir vispārīgs; un vispārīgs ticībā ir tas, kam jābūt visās un katrā atsevišķā /tās lietā/. Vispārīgs ticībā ir tas, ka Dievs ir viens personā un būtībā, kurā ir Trijība, un ka Kungs ir tas Dievs. Vispārīgs ticībā ir tas, ka neviens mirstīgais nebūtu varējis tapt glābts, ja Kungs nebūtu pasaulē atnācis. Vispārīgs ticībā ir tas, ka Viņš atnāca pasaulē atstādināt no cilvēka Elli, un atstādināja to, cīnīdamies pret to, un to uzvarēdams; tā Viņš to pakļāva; un saveda to kārtībā un paklausībā Sev. Vispārīgs ticībā ir arī tas, ka Viņš atnāca pasaulē paaugstināt Cilvēcisko, ko pasaulē bija pieņēmis, tas ir, savienot to ar Dievišķo, no Kā tas bija nācis. Tā Viņš Elli, ko Pats bija pakļāvis, tur kārtībā un paklausībā Sev mūžam. Tā kā abas šīs lietas citādi notikt nevarēja kā Kārdināšanās līdz pat pēdējai no tām, un pēdējā no tām bija krusta Ciešana, tad Viņš devās arī tajā. Šie ir Vispārīgie Kristīgas Ticības /momenti/, zīmējoties uz Kungu.

36. Vispārīga Kristīgas Ticības lieta no cilvēka puses ir ticēt Kungam; jo, ticot Viņam, notiek saistīšanās ar Viņu, no kam /cilvēkam top/ glābšana. Ticēt Viņam ir uzticēties, ka Viņš glābj. Un tā kā uzticēties Viņam nevar cits kā vienīgi tas, kurš labi dzīvo, tad arī tas ir domāts ar ticēšanu Viņam.

37. Par šīm divām Vispārīgajām Kristīgās Ticības lietām ir bijusi runa atsevišķi: par **Pirmo**, kas attiecas uz Kungu, — *Jaunās Jeruzalemes Mācībā par Kungu*, un par Otro, kas attiecas uz cilvēku — *Dzīves Mācībā Jaunajai Jeruzalemei*, kāpēc tās še plašāk iztirzāt nav vajadzības.

PAŠREIZĒJĀ TICĪBA VISPĀRĪGĀ SKATĪJUMĀ.

38. Pašreizējā Ticība vispārīgā skatījumā ir šī: “Ka Dievs Tēvs esot sūtījis savu Dēlu gandarīt par Cilvēku Dzimumu, un ka tā Dēla nopelna dēļ Viņš apžēlojoties, un glābjot tos, kas tam tic. Citi /vēl saka/: Kas tam tic, un reizē dara labo.”

39. Bet lai skaidrāk redzētu, kāda tā Ticība ir, minēšu pēc kārtas dažādās lietas, ko tā apgalvo (noliek). Pašreizējā Ticība:

I — Apgalvo Dievu-Tēvu un Dievu-Dēlu esam Divus, katru /eksistējam/ kopš mūžības.

II — Tā apgalvo Dievu-Dēlu esam nākušu pasaulē pēc Tēva gribas, gandarīt par Cilvēku Dzimumu, kas citādi Dievišķas Taisnības pēc, kuru viņi sauc par prasītāju /taisnību/, būtu gājis bojā mūžīgā nāvē.

III — Tā apgalvo Dēla gandarījumu /esam notikušu/, piepildot Bauslību, un krustu ciešot.

IV — Tā apgalvo Tēva Apžēlošanos (Žēlsirdību) Dēla dotā gandarījuma labad.

V — Tā apgalvo Dēla nopelna ieskaitīšanu tiem, kas tam tic.

VI — Tā apgalvo to ieskaitīšanu esam acumirkliģu; un ja ne agrāk notikušu, tad arī ap pēdējo nāves stundu.

VII — Tā apgalvo zināmā mērā /notiekam arī/ kārdinājumus, un tad atbrīvošanu /no tiem/ ar to ticību.

VIII — Tā apgalvo šajos esam sevišķi /lielu/ uzticēšanos un paļāvību.

IX — Tā apgalvo šos sevišķi esam Taisnotus, un guvušus pilnu Tēva žēlastību Dēla labad, visu grēku piedošanu un tādā kārtā esam glābtus.

X — Tie, kas ir vairāk mācīti, apgalvo šajos esam dziņu uz labo, kura darbojoties apslēptā kārtā, un atklāti gribu neaizkustinot. Citi apgalvo atklātu tās darbošanos; un vieni un otri apgalvo, ka tā notiekot ar Svētā Gara palīdzību.

XI — Ļoti daudzi, kas nocietinājušies ticēšanā, ka labo, kas ir labais, neviens no sevis darīt nespējot, ja ne nopelna labad; un ka viņi neesot zem bauslības jūga, pamet, un nedomā par dzīves ļauno un labo; jo viņi saka sevī, ka labs darbs viņus neglābjot, nedz arī ļauns pazudīnot, tāpēc ka visu veicot vienīgi ticība.

XII — Vispār viņi noliek saprātu paklausībā šai ticībai, saukdami to, ko nesaprot, par ticības lietu.

40. Bet šos /apgalvojumus/ pa vienam iztirzāt un apsvērt, vai tie ir patiesi, ir lieki, jo tie ir klaji redzami no tā, kas še iepriekš teikts, un sevišķi no tā, kas no Vārda aprādīts un reizē racionālā kārtā apstiprināts *Jaunās Jeruzalemes Mācībā par Kungu* un *Dzīves Mācībā Jaunajai Jeruzalemei*.

41. Bet tomēr, lai redzētu, kāda ir no labprātības šķirta ticība, un kāda ir ticība; kas nav no tās

šķirta, gribu pastāstīt, ko no kāda debess Eņģeļa dzirdēju. Viņš sacīja, ka esot runājis ar daudziem Reformētiem, un dzirdējis, kāda ir viņu ticība; un atstāstīja, ko viņš runājis ar vienu, kurš bijis no labprātības šķirtā ticībā, un ko ar otru, kurš bijis ticībā, kas nav no labprātības šķirta, un ko no viņiem dzirdējis. Viņš sacīja, ka esot tos izvaicājis, un ko tie atbildējuši. Tā kā tas /eņģeļa stāsts/ var /šo lietu/ apgaismot, tad gribu viņu sarunas šē atstāstīt.

42. Eņģelis sacīja, ka ar to, kurš bijis no labprātības šķirtā ticībā, tā esot runājis: “Draugs, kas tu esi?” Tas atbildējis: “Esmu Reformēts Kristietis.” — “Kas ir tava doktrīna un no tās /izrietoša/ reliģija?” Tas atbildējis, ka tā ir ticība. Eņģelis vaicājis: “Kas ir tava ticība?” Tas atbildējis: “Mana ticība ir, ka Dievs Tēvs sūtījis Dēlu gandarīt par Cilvēku Dzimumu, un ka glābti tiek tie, kas tam tic.” Tad viņš vaicājis, sacīdams: “Ko vēl tu zini par Glābšanu?” Tas atbildējis, ka glābšana notiekot (esot) vienīgi ar tās ticības palīdzību. Tālāk viņš vaicājis: “Ko tu zini par Pestīšanu?” Tas atbildējis, ka tā notikusi ar krusta ciešanu, un ka Dēla nopelns tiekot ieskaitīts ar to ticību. Tālāk: “Ko tu zini par Atdzemdīšanu?” — Tas atbildējis, ka tā notiekot ar tās ticības palīdzību. “Ko tu zini par grēku Nožēlošanu un to Piedošanu?” Tas atbildējis, ka /tā notiekot/ ar to ticību. “Pasaki, ko tu zini par mīlestību un labprātību.” Tas atbildējis, ka tās esot tā ticība. “Pasaki, ko tu zini par labiem darbiem.” Tas atbildējis, ka tie esot tā ticība. “Pasaki, ko tu domā par visiem baušļiem Vārdā.” Tas atbildējis, ka tie esot tanī ticībā. Tad eņģelis sacījis: “Tātad tev nekas nav jādara?” Tas atbildējis: “Kas tad man jādara? No sevis es nevaru darīt nekā laba, kas ir labs.” Eņģelis vaicājis: “Vai ticība var tev būt no sevis?” Tas atbildējis: “Nevar.” Eņģelis vaicājis: “Kā tad tev var būt ticība?” Tas atbildējis: “To es nepētu; ticībai man jābūt.” Beidzot eņģelis vaicājis: “Vai tu vispār vēl ko zini par glābšanu?” Tas atbildējis: “Ko tad vēl, ja glābšana notiek vienīgi ar to ticību?” Bet tad Eņģelis sacījis: “Tu atbildi kā tāds, kas pūš ar stabuli vienu vien toni; es nedzirdu neko citu kā tikai ‘ticību’. Ja tu to zini, un vairāk neko, tad tu neko nezini. Ej un palūko savus biedrus!” Viņš aizgājis, un uzgājis tos kādā tuksnesī, kur nebijis pat zāles. Uz Jautājumu, kā tā, viņam atbildēts, ka viņiem nekā no Baznīcas neesot.

43. Ar to, kurš bijis ticībā, kas nav šķirta no labprātības, Eņģelis tā runājis: “Draugs, kas tu esi?” Tas atbildējis: “Esmu Reformēts Kristietis.” “Kas ir tava doktrīna, un no tās /izrietoša/ reliģija?” Tas atbildējis: “Ticība un labprātība.” Eņģelis sacījis: “Tās ir divas lietas.” Tas atbildējis: “Tās nevar šķirt.” Eņģelis vaicājis: “Kas ir ticība?” Tas atbildējis: “Ticēšana tam, ko Vārds māca.” Eņģelis vaicājis: “Kas ir labprātība?” Tas atbildējis: “Darišana, kā Vārds māca.” Eņģelis vaicājis: “Vai tu tam tikai ticēji, jeb vai arī darīji?” Tas atbildējis: “Arī darīju.” Tad debess Eņģelis viņu uzlūkojis un sacījis: “Nāc, mans draugs, man līdz, un mājā kopā ar mums!”

KĀDA IR NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTA TICĪBA.

44. Lai redzētu, kāda ir no Labprātības šķirta ticība, nostatīšu to tās kailumā. Savā kailumā tā ir šāda: “Ka Dievs Tēvs, dusmodamies uz cilvēku Dzimumu, to no Sevis atmetis, un taisnības pēc noteicis sodīt to ar mūžīgu pazudinājumu; un sacījis Dēlam: “Nokāp lejā, izpildi Bauslību, un viņiem nolemto pazudinājumu ņem uz Sevi; un tad Es, varbūt, apžēlojos.” Tāpēc Dēls nokāpis lejā, un Bauslību izpildījis, un ļāvis pakārt Sevi pie krusta, un briesmīgā kārtā nokaut. Kad tas bijis padarīts, Viņš atgriezies pie Tēva un sacījis: “Cilvēku Dzimuma pazudinājumu esmu ņēmis uz Sevi; tagad esi viņiem žēlīgs,” /šādā kārtā/ uzņemdamies starpniecību viņu labad. Bet saņēmis atbildi: “Pret viņiem Es nevaru būt žēlīgs; bet tā kā Es redzēju Tevi pie krusta, un vēl tavas asinis, tad esmu tapis žēlīgs; un tomēr viņiem Es nepiedošu, bet ieskaitīšu viņiem tavu nopelnu; tikai arī ne citiem, kā vien tiem, kuri to atzīst. Tā būs ticība, ar ko viņi var tapt glābti!”

45. Šī ir tā ticība savā kailumā. Kurš tad, kam ir cik necik apgaismots prāts, neredz tajā pretrunas (paradoksus), kuras ir pret pašu Dievišķo būtību? Piemēram, ka Dievs, kurš ir pati Mīlestība un pati Žēlsirdība, varējis aiz dūsmām un tāpēc atmaksas dēļ cilvēkus pazudināt, un nolemt viņus ellei. Tālāk, ka Viņš gribējis tikt aizkustināts žēlsirdībā ar Dēlam uzlikto pazudinājumu, redzot Viņu pie krusta ciešam un Viņa asinis. Kurš, kam ir cik necik apgaismots prāts, neredz, ka Dievs /Sev/ līdzīgam Dievam nevarēja teikt: “Es viņiem nepiedošu, bet ieskaitīšu viņiem tavu nopelnu”? kā arī: “Lai nu viņi dzīvo, kā grib, ja tikai tam tic, un taps glābti”? Neminot vēl vairākas citas lietas.

46. Bet iemesls, kāpēc to neredz, ir tas, ka /cilvēki/ ievēduši aklu ticību, un ar to aizvēruši sev acis

un aizbāzuši ausis. Aizver cilvēkiem acis un aizbāz viņiem ausis, tas ir, padari, ka viņi nedomātu kaut cik ar saprātu, un pasaki tad tiem, kuriem ir ieviests kaut kāds priekšstats par mūžīgu dzīvību, ko tik vien tu gribi, un viņi ticēs. Un pat, ja tu teiksi, ka Dievs var dusmoties un dvēst atmaksu; ka Dievs var uzlikt kādam mūžīgu pazudinājumu; ka Dievs grib tikt aizkustināts žēlsirdībā ar Dēla asinīm; un ieskaitīt un piedēvēt tas cilvēkam kā viņa nopelnu; un izglābt /kādu/ ar ar viņa domāšanu vien. Kā arī to, ka viens Dievs ar otru vienas būtības Dievu varējis tādas lietas norunāt, un viņam uzlikt; neminot vēl citas līdzīgas lietas. Bet atver acis un atdari ausis, tas ir, domā par tām lietām ar saprātu, un tu redzēsi tās ar pašu patiesību nesaskanam.

47. Aizver cilvēkiem acis un aizbāz viņiem ausis, un padari, ka viņi nedomātu kaut cik ar saprātu — vai tu nevarēsi ieviest ticību, ka Dievs iedevis visu savu varu /kādam/ cilvēkam būt par Dievu zemēs? Vai nevarēsi ieviest ticību, ka ir jāpiesauc miruši cilvēki? ka ir jāatkailina galva un ir jāloka ceļi viņu tēlu priekšā? un ka viņu liķi, viņu kauli un viņu kapi esot svēti un cienījami? Bet ja tu atvērsi acis un atdarīsi ausis, tas ir, ja domāsi par tām lietām kaut cik ar saprātu, vai tu neredzēsi tajās ārkārtīgas /nejēdzības/, no kurām cilvēka prātam jāšausminās?

48. Kad cilvēks, kuram reliģijas pēc ir aizvērts saprāts, uzņem tādas un citas tamlīdzīgas lietas — vai tad Templis, kurā notiek viņa dievkalpošana, nav pielīdzināms alai pazemē, kur viņš nezina, kas tas ir, ko viņš tur redz? Un vai viņa Reliģija tad nav pielīdzināma mājōšanai namā, kuram nav logu? un viņa dievkalpošanas balss vai nav pielīdzināma skaņai, nevis runāšanai? Ar tādu cilvēku debess Engēlis nevar runāt, tāpēc ka viņi viens otra runu nesaprot.

KA TIE, KURI IR NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTĀ TICĪBĀ, VĀRDĀ IR REPREZENTĒTI AR FILISTIEŠIEM.

49. Vārdā ar visiem Cilšu un Tautu, tāpat ar Personu un Vietu Vārdiem apzīmētas Baznīcas lietas: pati Baznīca ar 'Izraeli' un 'Jūdu' (Jeduhu), tāpēc, ka pie viņiem tā bija iestādīta; un dažādie Reliģiskie /kulti/ — ar Ciltīm un Tautām ap viņiem; saskanīgie Reliģiskie /kulti/ — ar labām Ciltīm, un nesaskanīgie Reliģiskie /kulti/ — ar ļaunām Ciltīm. Ir divēji Reliģiski ļaunumi, kādos ikviena Baznīca laika secībā izvirst: Viens ir, kas sagāna tās labo (dsk.), un Otrs, kas vilto tās patieso (dsk.). Tas Reliģiskais ļaunums, kas sagāna Baznīcas labo (dsk.), ceļas no pavēlēšanas kāres (mīlestības); un otrs Reliģiskais ļaunums, kas vilto Baznīcas patieso (dsk.), ceļas no pašsapratības iedomības. Reliģiskais ļaunums, kas ceļas no pavēlēšanas kāres, Vārdā domāts ar 'Babiloni'; un Reliģiskas ļaunums, kas ceļas no pašsapratības iedomības, Vārdā domāts ar 'Filistiju'. Kuri īsti mūsdienās ir no Babilones, tas ir zināms; bet nav zināms, kuri īsti ir no Filistijas. No Filistijās ir tie, kuri ir ticībā un ne labprātībā.

50. Ka tie, kuri ir ticībā un ne labprātībā, ir no Filistijas, var redzēt no dažādām lietām, kas Vārdā par viņiem teiktas, saprotot tās garīgā nozīmē; tiklab no viņu ķildošānās ar Ābrahama un Īzaka kalpiem — par ko /lasāms/ 1.Moz.21. un 26. /nod./ — kā arī no viņu kariem ar Izraēla Dēliem — par kuriem /lasāms/ Soģu Grāmatā un Samueļa un Ķēniņu Grāmatās; jo visi Vārdā aprakstītie Kari garīgā nozīmē ietver sevī un apzīmē garīgus karus; un tā kā šis Reliģiskais ļaunums, kas ir no labprātības šķirtas ticības ļaunums, pastāvīgi grib Baznīcā ieviesties, tad tas reprezentēts ar to, ka Filistieši Kanaanas zemē palika un bieži Izraēla dēliem uzbruka.

51. Tā kā Filistieši reprezentēja tos, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, tad viņus sauca par 'Neapgraizītiem'; un ar 'Neapgraizītiem' domāti tie, kuri ir bez garīgas mīlestības, un tāpēc ir vienīgi dabīgā mīlestībā; garīga Mīlestība ir labprātība. Iemesls, kāpēc tie nosaukti par 'neapgraizītiem', ir tas, ka ar 'Apgraizītiem' domāti tie, kuri ir garīgā mīlestībā. Ka Filistieši nosaukti par 'neapgraizītiem', skaties 1.Sam.17,26.36; 2.Sam.1,20; un citur.

52. Ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, ir reprezentēti ar Filistiešiem, var redzēt ne tikai no viņu kariem ar Izraēla dēliem, bet arī no vairākām citām lietām, kas Vārdā par viņiem minētas; piemēram, no tām, kas /teiktas/ par viņu elku Dagonu, par Haimorroīdiem un Pelēm, ar ko viņi tika sisti un traucēti /derības/ Šķirsta pēc, kurš bija novietots viņu elka templī, un no pārējam lietām, kas tad notika — par kurām skaties 1.Sam.5. un 6. Nod.; tāpat no tā, kas par Dāvida nogalināto Goliātu, kurš bija Filistietis — par ko skaties 1.Sam.17.Nod. Jo viņu Elks Dagon bija augšgalā kā cilvēks un apakšgalā kā zivs

— ar ko bija reprezentēta viņu Reliģija, kura ticības pēc bija it kā garīga, bet, tāpēc ka bez labprātības, tā bija tīri dabīga. ‘Haimorroīdi’, ar ko viņi tika sisti, nozīmēja viņu nešķīstās tieksmes (mīlestības); ‘peles’, kuras viņus traucēja, nozīmēja Baznīcas postījumu, viltojot patiesības; un ar Dāvida sisto Goliātu bija reprezentēta viņu pašsaprātības iedomība.

53. Ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, ir reprezentēti ar Filistiešiem, ir skaidrs arī no Vārda Pravietiskajām /grāmatām/, kur par viņiem ir runa, piemēram, no še sekošam /vietām/: **Jeremijā:** “*Pret Filistiešiem: Redzi, ūdeņi celsies no ziemeļiem, un taps par pāri plūstošu straumi, un pārpludinās zemi un tās pilnumu, pilsētu un tās iemītņiekus, tā ka cilvēki brēks, un ikviens zemes iemītņieks vaimanās. Jehovah izpostīs Filistiešus*” (47,1.2.4). ‘Ūdeņi, kas celsies no ziemeļiem,’ ir nepatiesības no elles; kuri ‘taps par pāri plūstošu straumi, un pārpludinās zemi un tās pilnumu,’ nozīmē, ka tās nepatiesības izpostīs visas Baznīcas lietas; ‘pilsētu un tās iemītņiekus’ nozīmē visu, kas pieder pie tās Baznīcas doktrīnas; ‘ka cilvēki brēks, un ikviens zemes iemītņieks vaimanās,’ nozīmē, ka viss patiesais un labais Baznīcā zudīs; ‘Jehovah izpostīs Filistiešus,’ nozīmē viņu bojā eju. **Ježajā:** “*Nepriecājies, visa Filistija, ka ir salauzta rīkste, kas tevi sita; jo no čuskas saknes izies bazilisks, kura auglis ir lidojošs pestelis*” (14,29). ‘Nepriecājies, visa Filistija,’ nozīmē, lai nepriecājas tie, kas ir no labprātības šķirtā ticībā, ka viņi vēl pastāv (paliek); ‘jo no čuskas saknes izies bazilisks,’ nozīmē, ka pašsaprātības iedomība izpostīs visu viņu patieso; ‘kura auglis ir lidojošs pestelis,’ nozīmē prātošanu no ļaunā nepatiesībām pret Baznīcas patieso un labo (dsk).

54. Ka ar Apgraizīšanu ir reprezentēta šķīstīšanās no ļaunumiem, kuri pieder pie tīri dabīgas mīlestības, ir skaidrs no sekošiem vārdiem: “*Apgraiziet savu sirdi, un atstādiniet savas sirds priekšādas, lai neiziet mana dusmība jūsu darbu ļaunuma pēc*” (Jerem.4,4). “*Apgraiziet savas sirds priekšādu, un nenocietiniet vairs savu pakausi*” (5.Moz.10,16). ‘Apgraizīt sirds priekšādu’ nozīmē (ir) šķīstīties no ļaunumiem. Tāpēc atkal otrādi, ar ‘neapgraizītu’ jeb ‘priekšādainu’ ir domāts tāds, kurš nav šķīstīts no tīri dabīgam mīlestībām, tā tad kurš nav labprātībā. Un tā kā ar ‘neapgnizītu’ ir domāts sirdi nešķīsts, tad teikts, ka “*nevienam, kam neapgraizīta sirds un neapgraizīta miesa nebūs ieiet svētnīcā*” (Ecech.44,9); “*Nevienam, kas neapgraizīts, nebūs ēst Paschu*” (2.Moz.12,48); un ka /tāds/ ir pazudināts (Ecech.28,10; 31,18; 32,19).

KA TIE, KURI IR NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTA TICĪBĀ, IR DOMĀTI AR ‘PŪĶI’ APOKALIPSĒ.

55. Iepriekš teikts, ka ikviena Baznīca laika secībā aiziet divos vispārīgos Reliģiskos ļaunumos: vienā — aiz pavēlēšanas kāres (mīlestības), un otrā — aiz pašsaprātības iedomības, un ka pirmais (iepriekšējais) Reliģiskais ļaunums Vārdā domāts un aprakstīts ar ‘Babiloni’, un otrais — ar ‘Filistiju’. Tā kā nu Apokalipsē runa ir par Kristīgās Baznīcas stāvokli, kāds tas ir sevišķi tās beigās, tad tur arī ir runa vispār un atsevišķi par tiem diviem Reliģiskajiem ļaunumiem. Reliģiskais ļaunums, kas domāts ar ‘Babiloni’, aprakstīts 17.18 un 19. Nod. — kas tur ir ‘Mauka, kura sēd uz šarlachkrāsas Zvēra’; un Reliģiskais ļaunums, kas domāts ar ‘Filistiju’, aprakstīts 12. un 13. Nod. — kas tur ir ‘Pūķis’, un tad ‘Zvērs, kurš pacēlās no jūras’, kā arī ‘Zvērs, kurš pacēlās no zemes’. Ka šis Reliģiskais ļaunums ir domāts ar ‘Pūķi’ un tā diviem ‘Zvēriem’, tas līdz šim nevarēja būt zināms — aiz tāiemesla, ka Vārda garīgais saturs agrāk nebija atvērts, un tāpēc Apokalipse nav saprasta; un sevišķi tāpēc, ka Reliģiskais no labprātības šķirtas ticības ļaunums Kristīgajā Pasaulē tā bija nostiprinājies, ka neviens to redzēt nevarēja; jo ikviens Reliģisks ļaunums acis apstulbo.

56. Ka Reliģiskais no labprātības šķirtas ticības ļaunums ir domāts un aprakstīts Apokalipsē ar ‘Pūķi’ un tā diviem ‘Zvēriem’, tas man ne tikai no Debess ir pasacīts, bet arī garu Pasaulē, kura ir zem Debess, ir parādīts. Redzēju tos, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, Kopā sanākušus, kā lielu pūķi ar asti izstieptu pret debesi; un redzēju vēl citus tādus, atšķirtus, izskatā kā pūķus; jo tanī Pasaulē šāda veida parādības ceļas (ir) no garīgo lietu atbilstības dabīgām lietām, kāpēc arī debess Eņģeļi sauc viņus par Pūķiešiem. Be viņu ir vairāku sugu; daži no viņiem sastata Pūķa Galvu, daži — viņa Ķermeni, un daži — viņa Asti. Tie, kas sastata viņa Asti, ir tie, kas ir viltojuši visas Vārda patiesības — kāpēc arī Apokalipsē par Pūķi teikts, ka “*viņa aste novilkta trešo daļu debess zvaigžņu.*” Ar ‘debess zvaigznēm’ apzīmētas patiesā atziņas, un ar ‘trešo daļu’ — visas.

57. Tā kā nu ar ‘Pūķi’ Apokalipsē ir domāti tie, kuri ir no Labprātības šķirtā ticībā, un tas līdz šim

nebija zināms, un bija arī apslēpts, nepazīstot Vārda garīgo saturu, tad šie sniegsim vispārīgu Izskaidrojumu tam, kas tur 12. Nod. par Pūķi teikts.

58. Par Pūķi Apokalipses 12. Nod. teikts sekošais: “Un liela zīme bija redzama Debesī: Sieviete, Saules apņemta, un Mēness zem viņas kājām, un uz galvas viņai divpadsmit zvaigžņu kronis; un, grūta būdama, viņa dzemdēdama brēca, un mocījās ar dzemdēšanu. Un redzama bija cita zīme Debesī, un redzi, liels, sarkans Pūķis, kam bija septiņas Galvas, un septiņi (Apokalipsē teikts desmit) Ragi, un uz viņa galvām septiņas Diademas. Un viņa Aste vilka trešo daļu Debess zvaigžņu, un nometa tās uz zemi. Un tas Pūķis stāvēja tās dzemdētājas Sievietes priekšā, lai, kad viņa būs dzemdējusi, viņas bērnu aprītu. Un viņa dzemdēja dēlu vīrieti, kurš ganīs visas ciltis ar dzelzs rīksti. Un viņas bērns tapa aizrauts pie Dieva un Viņa Troņa. Un tā Sieviete bēga uz tuksnesi, kur tai ir Dieva sataisīta vieta, lai viņu tur uzturētu tūkstoš divi simti sešdesmit dienas. Un karš notika Debesī: Michaels un viņa eņģeļi karoja ar Pūķi, un Pūķis karoja un viņa eņģeļi, un nepārspēja, un viņu vietu vairs Debesī neatrada. Un kad Pūķis redzēja, ka ir nomests uz zemi, viņš vajāja to Sievieti, kas bija dzemdējusi dēlu. Un tai sievietei tapa doti divi liela ērgļa spārni, lai viņa aizlaistos uz tuksnesi savā vietā, kur tā tur tiktu uzturēta laiku un laikus un puslaiku, prom no čūskas vaiga; un čūska izlaida no savas mutes ūdeni kā upi tai sievietei pakaļ, lai viņu ar to upi aizrautu; un zema tai sievietei palīdzēja, un zeme atvēra savu muti un aprija to upi, ko pūķis no savas mutes izlaida. Un pūķis sadusmojās pret to sievieti un aizgāja karot ar pārējiem no viņas sēklas, kuri tur Dieva baušļus, un kam ir Jēzus Kristus liecība.”

59. Šis ir to lietu Izskaidrojums: “Lielā zīme, kas bija redzama Debesī, nozīmē atklāsmi no Kunga, zīmējoties uz nākamo Baznīcu, un tās doktrīnas uzņemšanu, un kas to apkaros; ‘sieviete, saules apņemta, un mēness zem viņas kājām’, nozīmē Baznīcu, kas no Kunga ir mīlestībā un ticībā; ‘un uz galvas viņai divpadsmit zvaigžņu kronis’, nozīmē gudrību un sapratību no Dievišķām patiesībām viņos (pie viņiem); ‘un, grūta būdama’, nozīmēs dzemdējam Doktrīnu; ‘viņa dzemdēdama brēca, un mocījās ar dzemdēšanu’, nozīmē pretošanos no to puses, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā; ‘un redzama bija cita zīme Debesī’, nozīmē tālāku atklāsmi; ‘un redzi, liels sarkans pūķis’, nozīmē no labprātības šķirtu ticību, kurš teikts esam ‘sarkans’ tīri dabīgas mīlestības pēc; ‘kam bija septiņas galvas’, nozīmē nepatiesu Vārda saprašānu; ‘un desmit ragi’, nozīmē spēku no tam, ka daudzi to ticību ir pieņēmuši; ‘un uz viņa galvām septiņas diadēmas’, nozīmē viltotas Vārda patiesības; ‘un viņa aste vilka trešo daļu debess zvaigžņu, un nometa tās uz zemi’, nozīmē visu patiesā atziņu izpostījumu; ‘un pūķis stāvēja dzemdētājas sievietes priekšā, lai, kad viņa būs dzemdējusi, viņas bērnu aprītu’, nozīmē viņa naidu un nodomu izpostīt Baznīcas doktrīnu tās izcelsmē; ‘un viņa dzemdēja dēlu vīrieti’, nozīmē doktrīnu; ‘kurš ganīs visas ciltis ar dzelzs rīksti’, nozīmē, ka tā doktrīna pārliecinās ar no garīgā izrietoša dabīgā patiesā spēku; ‘un viņas dēls tapa aizrauts pie Dieva un Viņa troņa’, nozīmē, ka Kungs no debess to doktrīnu pasargās; ‘sieviete bēga uz tuksnesi’, nozīmē Baznīcu starp nedaudziem; ‘kur tai ir Dieva sataisīta vieta’, nozīmē tās baznīcas stāvokli, kamēr tiek gādāts ka tā būs starp vairākiem; ‘lai viņu tur uzturētu tūkstoš divi simti sešdesmit dienas’, nozīmē, līdz tā pieaugs līdz savam noteiktam /stiprumam/; un ‘karš notika debesī: Michaels un viņa eņģeļi karoja ar pūķi, un pūķis karoja un viņa eņģeļi’, nozīmē nesaskaņu un cīņu /proti/ no labprātības šķirtā ticībā esošo pret tiem, kuri ir Baznīcas doktrīnā par Kungu un par labprātības dzīvi; ‘un nepārspēja’, nozīmē, ka viņi cīņu zaudēja; ‘un viņu vietu vairs debēs neatrada’, nozīmē viņu nomešanu; ‘kad pūķis redzēja, ka ir nomests uz zemi, viņš vajāja to sievieti, kas bija dzemdējusi vīrieti’, nozīmē no labprātības šķirtā ticībā esošo uzbrukumu Baznīcai tās doktrīnas pēc; un ‘tai sievietei tapa doti divi liela ērgļa spārni, lai aizlaistos uz tuksnesi savā vietā’, nozīmē apdomību (skatīšanos apkārt), kamēr tā vēl ir starp nedaudziem; ‘kur tā tiktu uzturēta laiku un laikus un puslaiku, prom no čūskas vaiga’, nozīmē, līdz Baznīca pieaugs līdz savam noteiktam /stiprumam/; ‘un čūska izlaida no savas mutes ūdeni kā upi tai sievietei pakaļ, lai viņu ar to upi aizrautu’, nozīmē viņu prātojumus no nepatiesību daudzuma, lai Baznīcu izpostītu; ‘un zeme tai sievietei palīdzēja, un zeme atvēra savu muti un aprija to upi, ko pūķis no savas mutes izlaida’, nozīmē, ka viņu prātojumi, tāpēc ka tie ir no nepatiesībām, paši no sevis kriti; ‘un pūķis sadusmojās pret to sievieti, un aizgāja karot ar pārējiem no viņas sēklas’, nozīmē viņu nemitīgo naidu; ‘kuri tur Dieva baušļus, un kam ir Jēzus Kristus liecība’, nozīmē, pret tiem, kuri dzīvo labprātības dzīvi un tic Kungam.

60. Apokalipses nākamajā 13. Nodaļā runa ir par diviem pūķa Zvēriem; par vienu, ko redzēja paceļamies no jūras, un par otru, ko redzēja paceļamies no zemes; par pirmo (agrāko) runa ir no 1. līdz 10. Pantam, un par otro (vēlāko) no 11. līdz 18. Pantam; ka tie ir pūķa Zvēri, ir skaidrs no 2.4 un 11. panta turpat. Ar pirmo zvēru ir apzīmēta no labprātības šķirta ticība, zīmējoties uz tās apstiprinājumiem no

dabīgā cilvēka /prātošanas/; un ar otro ir apzīmēta no labprātības šķirta ticība, zīmējoties uz apstiprinājumiem no Vārda — kas ir arī patiesā viltotumi. Bet es pametu šo lietu izskaidrošanu, tāpēc ka tās satur viņu argumentējumus, ko par gari būtu iztīrīt; vienīgi šo pēdējo /teikumu/: “*Kam ir saprašana, tas lai aplēš tā Zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis, un tā skaitlis ir seši simti sešdesmit seši*” (18.P.). ‘Kam ir saprašana, tas lai aplēš tā zvēra skaitli’, nozīmē: kuri ir apgaismībā, tie lai izmeklē, kādi ir tās ticības apstiprinājumi no Vārda; ‘jo tas ir cilvēka skaitlis’, nozīmē, ka tie ir tādi, kāda ir cilvēka pašsapratība; ‘un tā skaitlis ir seši simti sešdesmit seši’, nozīmē visu Vārda patieso viltotu.

KA TIE, KURI IR NO LABPRĀTĪBAS ŠKIRTĀ TICĪBĀ, IR DOMĀTI AR ‘ĀŽIEM’ DANIELĪ UN MATEJĀ.

61. Ka ar ‘Āzi’ Daniēla 8. Nod., un ar ‘Āžiem’ Mateja 25. Nod. ir domāti tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, var spriest no tam, ka tie tur ir pretstatīti ‘Aunam’ un ‘Avīm’; un ar ‘Aunu’ un ar ‘Avīm’ ir domāti tie, kuri ir labprātībā. Jo Kungs Vārdā nosaukts par ‘Ganu’; Baznīca — par ‘avju kūti’, un Baznīcas cilvēki vispār nosaukti par ‘ganāmpulku’, un sevišķi par ‘avīm’. Un tā kā ‘avis’ ir tie, kuri ir labprātībā, tad ‘āži’ /pretstatījuma pēc/ ir tie, kuri nav labprātībā.

62. Ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, ir domāti ar ‘Āžiem’, to rādīsim: I — No Pieredzes garīgajā Pasaulē; II — No Pastarās Tiesas — par kuriem tā tika turēta; III — No Daniēli aprakstītās cīņas starp aunu un āzi; IV — Un beidzot, no labprātības pametuma tajos, par kuriem ir runa Matejā.

63. I — **Ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, ir domāt Vārdā ar ‘Āžiem’; no pieredzes garīgajā Pasaulē.** Garīgajā Pasaulē parādās viss /tas pats/, kas ir dabīgajā Pasaulē; tur parādās nami un pilis, parādās parki un dārzi, un tajos ikvienas sugas koki, parādās druvas un līdumi, tāpat lauki un zālāji, un arī liellopu un sīklopu bari; visi tādā pat izskatā (līdzībā) kā uz mūsu zemeslodes; un nav nekādas citas izšķirības kā vien tā, ka šie ir no dabīga cēloņa, un tie no garīga cēloņa. Kāpēc arī Eņģeļi, būdami garīgi cilvēki, redz tās lietas, kuras ir no garīga cēloņa, tāpat kā cilvēki redz tās, kuras ir no dabīga cēloņa. Visas lietas, kas parādās garīgajā Pasaulē, ir atbildumi, jo tās atbilst Eņģeļu un Garu rosmēm. Aiz šī iemesla tie, kuri ir labā un patiesā rosmē, un no tam gudrībā un sapratībā, mājo lieliskās pilis, kurām ir koku pilni parki — kuras lietas atbilst viņu rosmēm, un ap tiem ir druvas un laukumi, kuros dus lopī (sīklopi) — kas ir šķitumi. Pretēji atbildumi turpretī ir pie tiem, kuri ir ļaunās rosmēs; šie ir vai nu Ellēs ieslēgti darba namos, kuriem nav logu, bet kuros tomēr ir gaisma kā no malduguns; vai viņi ir tuksnešos un mājo būdās, ap kurām viss ir neauglīgs, un kur ir čūskas, pūķi, ūpi un vairāki citi dzīvnieki, kas atbilst viņu ļaunumiem. Starp Debesi un Elli ir starpvieta, ko sauc par garu Pasauli; šajā ienāk ikviens cilvēks pēc nāves; un tur ir tamlīdzīgi sakari (commercium) vienam ar otru, kā cilvēkiem virs zemes (uz zemeslodes) savā starpā; arī tur viss, kas parādās, ir atbildumi; arī tur parādās dārzi, birzis, meži ar kokiem un krūmiem, kā arī ziedoši laukumi un zālāji, līdz ar dažādu sugu kustoņiem, rāmiem un plēsīgiem — visi atbilstoši viņu rosmēm. Tur bieži redzēju Avis un Āžus; un arī cīņas viņu starpā, līdzīgas tai cīņai, kas aprakstīta Daniēla 8. Nod.; redzēju Āžus ar uz priekšu un atpakaļ izliektiem ragiem, ar kuriem viņi ar sparū badīja Avis; un kad paskatījos, kas tur ir, redzēju dažus strīdamies savā starpā par labprātību un ticību; no kā bija skaidrs, ka no labprātības šķirta ticība bija tā, kas parādījās kā Āzis; un ka labprātība, no kuras ir ticība, bija tā, kas parādījās kā Avs. No tam, ka bieži to redzēju; man lika droši zināt, ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, Vārdā ir domāti ar ‘Āžiem’.

64. II — **Ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, ir domāti Vārdā ar ‘Āžiem’ — /rādīts/ no Pastarās Tiesas, par kuriem tā tika turēta.** Pastarā Tiesa tika turēta ne par citiem kā vien tiem, kuri savā ārienē (dsk.) bija tikumīgi, bet iekšienē garīgi nebija, vai bija maz garīgi; bet kuri tiklab ārienē kā arī iekšienē (dsk.) bija ļauni, tie jau ilgi pirms pastarās tiesas bija nomesti ellē; un kuri ārienē (dsk.) un reizē arī iekšienē (dsk.) bija garīgi, tie jau ilgi pirms pastarās tiesas bija pacelti debesī. Jo Tiesa notika ne par tiem, kuri bija Debesī, nedz arī par tiem, kuri bija Ellē, bet par tiem, kuri bija vidū starp Debesi un Elli, un tur bija iztaisījuši sev it kā Debesis. Ka Pastarā Tiesa notika par šiem, un ne par citiem, var redzēt Darbiņā par *Pastaro Tiesu* 59. un 70. nr.; un vēl tālāk būs redzams *Turpinājumā par Pastaro Tiesu* — proti, par Reformētājiem; no kuriem tad tie, kuri ne tikai doktrīnas, bet arī dzīves ziņā bija no labprātības šķirtā ticībā, tika nomesti Ellē; un tie, kuri tai pašā ticībā bija tikai doktrīnas ziņā, bet dzīves

ziņā tomēr bija labprātībā, tika pacelti Debesi. No tam bija skaidrs, ka Kungs Mateja 25. Nod., kur ir runa par Pastaro Tiesu, ar 'āžiem' un 'avīm' nav domājis nekādus citus.

65. III — **Ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, ir domāti Vārdā ar 'Āžiem', /rādīts/ no Daniēlā aprakstītās ciņas starp aunu un āzi.** Viss Daniēlā teiktais garīgā nozīmē runā par Debess un Baznīcas lietām, tāpat kā viss cits visos Svētajos Rakstos — kā *Jaunās Jeruzalemes Mācībā par Svētajiem Rakstiem* 5. līdz 26. nr. rādīts. Tā arī Daniēla 8. Nod. par Aunu un Āža ciņu teiktais, proti: *"Es redzēju parādībā Aunu, kuram bija divi augsti ragi, bet augstākais pacēlās vēlāk; un ka viņš badīja ar ragu pret rietumiem, ziemeļiem un dienvidiem; un taisījās liels. Pēc tam es redzēju Āzi nākam no rietumiem pa visas zemes virsu (seju), kuram bija rags starp acīm; un ka tas metās virsū Aunam ar sava spēka niknumu, un nolauza abus viņa ragus, un nometa viņu zemē, un samina viņu; un ka Āža lielais rags nolūza, un tā vietā pacēlās četri ragi; un ka no viena no tiem iznāca mazs (niecīgs) rags, kas auga ļoti /liels/ pret dienvidiem, pret austrumiem, un pret rotu, un līdz pat Debesu karaspēkam, un nometa zemē no tā karaspēka, un no zvaigznēm, un tos samina. Un pacēlās pat līdz tā karaspēka virsaitim, un atņemts Viņam tika pastāvīgais /upuris/, un nomests /zemē/ Viņa svētnīcas mājoklis; tāpēc ka tas nometa uz zemi Patiesību. Un es dzirdēju vienu Svēto sakām: Līdz kuram laikam /pastāvēs tas, ko pasludina/ šī Parādība, pastāvīgais /upuris/, un postošā pārkāpšana, ka svētais un karaspēks tiek nodots samīdīšanai? Un tas sacīja: Līdz pat vakaram rītam, tad Svētais taps taisnots"* (8,2.–14.)

66. Ka šī parādība pasludina Baznīcas nākamos stāvokļus, tas ir klaji skaidrs, jo teikts, ka 'karaspēka Virsaitim atņemts pastāvīgais /upuris/, nomests /zemē/ Viņa svētnīcas Mājoklis', un ka 'Āzis nometis uz zemi Patiesību'; arī ka 'Svētais vaicājis (sacījis), cik ilgi /pastāvēs/ šī parādība, pastāvīgais /upuris/, un postošā pārkāpšana, ka svētais un karaspēks tiek nodots samīdīšanai'; un ka tas būs 'līdz vakaram rītam, kad Svētais taps taisnots'; jo ar 'vakaru' ir domātas Baznīcas beigas, kad būs jauna Baznīca. Tamlīdzīga lieta kā ar 'Aunu' domāta tālāk tai pašā Nodaļā ar 'Medijas un Persijas Ķēniņiem'; un tamlīdzīga kā ar 'Āzi' — ar 'Grieķijas Ķēniņu'; jo Valstu, Cilšu un Tautu, tāpat Personu un Vietu Nosaukumi Vārdā nozīmē Debess un Baznīcas lietas.

67. To lietu Izskaidrojums ir šis: "Auns, kuram Aija divi augsti ragi, no kuriem augstākais pacēlās vēlāk, nozīmē tos, kuri ir ticībā no labprātības; ka 'viņš badīja ar ragu pret rietumiem, ziemeļiem un dienvidiem,' nozīmē ļaunā un nepatiesā izkliešanu; ka viņš 'taisījās liels, nozīmē pieaugumu; 'āzis, kas nāca no rietumiem pa visas zemes virsu (seju)' nozīmē tos, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, un viņu iebrukšanu Baznīcā; 'rietumi' ir dabīgā cilvēka ļaunais; 'kuram bija rags starp acīm,' nozīmē pašsaprātību; ka 'tas metās virsū aunam ar sava spēka niknumu,' nozīmē, ka tas sparīgi uzbruka labprātībai un tās ticībai; ka 'tas nolauza abus viņa ragus, nometa viņu zemē, un samina viņu,' nozīmē, ka tas pilnīgi izklieāja ir labprātību, ir ticību, jo kas vienu, tas arī otru izklieāja; jo tās izveido vienību; ka 'āža lielais rags nolūza,' nozīmē pašsaprātības nerādīšanos; ka 'tā vietā pacēlās četri ragi,' nozīmē Vārda burtiskā satura izlietošanu apstiprināšanai; ka 'no viena no tiem iznāca mazs (niecīgs) rags,' nozīmē argumentēšanu, ka neviens nespējot bausību izpildīt, un darīt labo no sevis paša; ka tas rags 'auga pret dienvidiem, pret austrumiem un pret rotu,' nozīmē sacelšanos ar to argumentēšanu pret visām Baznīcas lietām; 'un līdz pat debesu karaspēkam, un nometa /zemē/ no tā karaspēka, un no zvaigznēm; un tos samina,' nozīmē šādā kārtā visu labā un patiesā atziņu, kuras ir labprātības un ticības atziņas, izpostīšanu; ka tas 'pacēlās līdz tā karaspēka Virsaitim, un viņam tika atņemts pastāvīgais /upuris/, un nomests zemē Viņa svētnīcas mājoklis,' nozīmē, ka šādā kārtā tas izpostīja visas Kunga kulta un Viņa Baznīcas lietas; ka 'tas nometa uz zemi patiesību,' nozīmē, ka tas viltoja Vārda patiesības; ar 'vakaru rītu, kad svētais taps taisnots,' apzīmētas tās Baznīcas beigas, un Jaunas Baznīcas sākums.

68. IV — **Ka tie, kuri ir no labprātības šķirtā ticībā, ir domāti ar 'āžiem', /redzams/ no labprātības pametuma tajos, par kuriem ir runa Matejā.** Ka ar 'Āžiem' un 'Avīm' Mateja 25. Nod. 31. līdz 46. nav domāti citi nekā tie paši, kas ar 'Āzi' un 'Aunu' Daniēlā, ir skaidrs no tam, ka attieksmē uz 'Avīm' ir minēti labprātības darbi, un teikts, ka viņi tos ir darījuši; un ka attieksmē uz 'Āžiem' ir minēti tie paši labprātības darbi, un teikts, ka viņi tos nav darījuši; un ka šie tāpēc tiek pazudināti. Jo tie, kuri bijuši no labprātības šķirtā ticība, darbus ir pametuši nedarītus, noliedzdami tajos jebkādu glābēju spēku un kaut ko no Baznīcas; un kad labprātība, kas pastāv darbos, tādā kārtā ir atstādināta, tad atkrīt arī ticība, tāpēc ka ticība ir no labprātības; un kad nav labprātības un ticības, tad ir pazudinājums. Ja ar 'Āžiem' tur būtu domāti visi ļaunie, tad nebūtu minēti labprātības darbi, kurus viņi nav darījuši, bet būtu minēti ļaunumi, kādus viņi ir darījuši. Viņiem līdzīgi domāti ar 'Āžiem' arī **Zacharijā**: "*Manas dusmas iedegās pret*

Ganiem, un Āžus Es piemeklēšu” (10,3). Un **Ecechieli**: “Redzi, Es tiesāšu starp lopu un lopu, starp Auniem un Āžiem. Vai tas jums vēl par maz, ka jūs noganāt labu ganību, ka arī atlikušo ganību jūs saminat savām kājām? Ar saviem ragiem jūs badāt visas vājās Avis, līdz jūs tās izkļiedējat. Tāpēc Es izglābšu savu Ganāmpulku, lai tas vairs nav par laupījumu” (34,17.18.21.22.u.t.)

KA NO LABPRĀTĪBAS ŠĶIRTA TICĪBA IZPOSTA BAZNĪCU UN VISU, KAS PIE TĀS PIEDER.

69. No labprātības šķirtā ticība nav ticība, jo Labprātība ir ticības dzīvība, tās dvēsele un tās būtība; un kur nav ticības, tāpēc ka nav labprātības, tur nav Baznīcas. Kāpēc arī Kungs saka: “*Kad cilvēka Dēla atnāks, vai Viņš atradīs ticību virs zemes?*” (Lk.18,8).

70. Dzirdēju dažas reizes Āžus un Avis sarunājamies par to, vai tiem; kuri ir nocietinājusies no labprātības šķirtā ticībā, ir jebkāda patiesība; un tā kā viņi, t.i., āži, sacīja, ka viņiem esot daudz patiesību, tad to Strīdu pārbaudīja. Un viņiem tad jautāja, vai viņi zina, kas ir Mīlestība, kas ir Labprātība un kas ir Labais; un tā kā šīs lietas ir tās, ko viņi no ticības ir šķīruši, tad viņi nevarēja atbildēt neko citu kā, ka viņi to nezina. Viņiem jautāja, kas ir Grēks, kas ir grēku Nožēlošana, un kas ir grēku Piedošana; un tā kā viņi atbildēja, ka tiem, kas ar ticību ir taisnoti, grēki esot piedoti, tā ka vairs neparādoties, tad viņiem sacīja, ka tas nav patiesība. Jautāti, kas ir Atdzemdīšana, viņi atbildēja, ka tā esot vai nu kristība, vai grēku piedošana ticības pēc; viņiem sacīja; ka tas nav patiesība. Jautāti, kas ir garīgs cilvēks, viņi atbildēja, ka tas esot tāds, kas ir taisnots ar ticēšanu (ticību) viņu /ticības/ apliecībai; bet viņiem pasacīja, ka tas nav patiesība. Jautāti par Atpestīšanu, par Tēva un Kunga Vienotību, un par Dieva Vienību, viņi atbildēja, ka nebija patiesības; neminot vēl vairāk /citu lietu/. Pēc Izjautāšanas un Atbildēm Strīdus nāca Izspriešanā, un /spriedums/ bija, ka tiem, kuri nocietinājusies no labprātības šķirtā ticībā; nav nekādas patiesības.

71. Ka tā ir, to pasaulē esošie nevar ticēt; tāpēc ka tie, kuri ir nepatiesībās, neredz citādi, kā nepatieso esam patiesu (dsk.), un ka zināt vairāk nekā to, kas pieder pie viņu ticības, neesot tik svarīgi; un viņu ticība ir no saprāta šķirta, jo tā ir akla ticība, un tāpēc viņi to neizmeklē; un citādi to izmeklēt nevar kā no Vārda ar apgaismotu saprātu; kālabad patieso (dsk.), kas tur ir, viņi pārvērš par nepatieso, domādami ticību tur, kur redz /esam rakstītu/ mīlestību, nožēlošanu un grēku piedošanu, un vairākas citas lietas, kas ir darāmas.

72. Bet patiesība tomēr ir, ka tādi ir tikai tie, kuri vienīgajā ticībā ir nocietinājusies ir doktrīnas, ir dzīves ziņā; bet ne tie, kuri, lai gan klausījuši un ticējuši, ka ticība vien cilvēku glābjot, ir tomēr vairījusies (bēguši) no ļaunumiem kā grēkiem.

* * *